

Insula cuvintelor de acasă - lui Lucian Vasilescu

Daniel Ioniță

Am plecat de acasă demult,
de pe vremea cand aducerile aminte erau mult prea fragede
și se sfărâmau ușor,
aşa că s-au pierdut repede printre firele de nisip ale timpului.
Am crescut, m-am înmulțit, și am umplut pământul
undeva departe, dincolo, peste nouă mări și nouăzeci de țări.
Gândul de acasă se risipea ca ultimul fum alungat de vânul jucăuș al lunii Mai,
și într-o zi, precum porumbelul lui Noe,
a zburat și n-a mai revenit.
Cândva târziu, după ani și ani, peste toate acele țări,
și din mijlocul tururor acelor mări a început să se ridice o insulă,
mică la început, aşa că nu i-am dat importanță.

Dar din când în când se auzeau dinspre ea,
seara tâzriu, după ce soția, copiii, nepoții, adromeau -
mai întâi încetîșor ca un susur -
cuvinte stranii, singuratice și sfâșietoare -
"mamă", "tată", "inimă", "durere", "bucurie", "iubire"

Mai apoi, aproape fără să-mi dau seama,
au intrat în vorbă cu mine, de pe țărmul acelei insule,
un cioban pe un picior de plai și o domniță cu dor de luceferi,
ce păreau a fi acolo dintotdauna -
au început să doinească despre un tei magic,
sus pe un deal, unde răsare luna ca o vatră de jăratic,
de unde se mai aude încă și azi,
susurul anilor ce trec - ca nouri lungi pe șesuri -
înspire regretul etern al fiecărui în tainicul minut când moare...

Mai spuneau de seceta ce-a ucis orice boare de vânt
și pe fata prefacută-n căprioară -
care nu credea să învețe a muri vreodată -
martoră a unui testament iscat din bube mucegaiuri și noroi,
care dintre galbenele file cânta despre
inima frântă a unui rigă spân, undeva într-un orășel uitat,
în care plouă de trei ori pe săptămână. Se vedea încă acolo pe țărm
aceeaș bancă unde stam tâmplă fierbinte lângă tâmplă
în timp ce cuvintele zburau între noi înainte și înapoi înainte și înapoi...
Pe insula asta, mai ziceau ei, de-atâtea zile aud plouând,
iar soarele se prevede printre nori, așa... ca un vis de tinerețe.
Însă negreșit, vine apoi primăvara-n balta renăscută,
cu zile ce-amintirea le sărută -
până într-un târziu când oamenii dispăreau tot mai mult,

POEZII ONLINE

devenind tot mai mici,
cât bobul de strugure, cât bobul de mazăre, cât bobul de grâu...
Stam aşa ca fermecat, privind și ascultând împietrit,
dar mi-au spus deodată că e vremea rozelor ce mor,
că diseară-i plecarea din insula mea -
trăsura de nuc mă așteaptă la scară.

Înainte să mă despart de ei,
i-am întrebat pe cioban și pe domniță,
“ce-i cu insula asta, a cui e, de unde a crescut aşa netam nesam,
tocmai aici peste mări și țări?”
E insula ta, mi-au răspuns. E insula cuvintelor de acasă.
“Dar cum de-a aprărut aşa de-odată, tocmai aici, tocmai acum?”
A fost aici cu tine, din totdeauna,
înconjurată de păsărele mii, și stele făclii.
Nu-i vina ta. Aşa e scrisă nemilostiva lege a firii.
Tu de abia azi ai descoperit-o.